

umaadelig stærke Fæstninger. Hvad hjalp det? De bleve knuste. Sagen er den, at den Art af Bevisførelse er lige rigtig og lige urigtig lige over for vort lille Land. Det, der her er Tale om, er jo at vise os, hvordan vi skulle indrette os her tillands. Jeg vil nu aldeles ikke berøre Zululafferne, dertil kjenner jeg for lidt til dem, og jeg er ogsaa overtydet om, at det ikke har været det, der har foretværet det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds, at vi skulde have et Forsvar, der kom til at bestaa af Sottentotter og Buffmænd og andre saadanne Folk, men at det skulde være danske Mænd. Det er jeg overtydet om, at det ærede Medlem har ment, og jeg antager ikke, at den ærede Krigsminister vil sætte den danske Mand i nogen Retning i Lighed med de omtalte Stridskræfter i Sydafrika. Saa kom det ærede Medlem til Schweiz; ogsaa derfra skulde der hentes affrækkende Beviser for, at vi ikke burde lade være at indrette vor Hær efter europæisk Mønster, det vil sige, saaledes som de store Krigsmagter i Europa have deres Hærvæsen indrettet, skulde vi have vort indrettet en miniature. (N. P. Jensen: Nei!). Ja, saa forstod jeg det ikke, det skal dog vel ikke være Meningen, at ethvert Mandfolk her i Landet skal væbnes, saa at vi kunde faae en Hær, der blot tilnærmelsesvis svarer til de Hære, der opstilles andetsteds; dertil er vort Land virkelig for lille. Grunden til, at jeg omtaler denne Art af Bevisførelse, er, at jeg paastaar, at der, naar man vil sammenligne, dog maa være nogen Lighed mellem de Ting, man sammenligner med hinanden; men jeg vil dog spørge de Herrer, hvilken Lighed er der mellem Danmark og Tyskland, mellem Danmark og Frankrig eller mellem Danmark og Schweiz? Forholdene i Henseende til Hærvæsenet ere jo saa yderst forskjelligt i disse Lande. Hvad Schweiz angaar, maa man ikke glemme, at dette Land har sit Forsvar, for at haandhæve den Stilling, der er givet det af Europa, en neutral Stilling. Det er en Opgave, som man kan forstaa, at der kan sættes Noget ind for; der kan man tale om en Assurancepræmie, som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds sagde. Schweiz sætter en Præmie ind, for at holde Landet frit for Indfald af dem, der ikke have Ret til at komme derind efter den europæiske Folkeret og efter Garantier fra hele Europas Side. Der kan man sige, at der bør betales en saadan Assurancepræmie, og dersom det ærede Medlem eller Regjeringen kunde skaffe vort Land en Stilling som den, saa vil jeg sige, at vi burde anstrenge os til det Yderste for at hævede en saadan Stilling, som Europa gav os, hvis det en Gang havde givet os den. Men er det Tilfældet? Er der nogen som helst Garanti for, at ikke Enhver kan falde ind over dette lille, værgeløse Land? Forsvarsvæsenet i de forskjellige Lande retter sig efter disse Landes Bestaaenhed og Magtstilling, men jeg vil spørge, om det er

rigtigt, at et lille Land som Danmark indretter sit Forsvarsvæsen efter Mønster af Lande, hvis Hovedbestræbelse er at annektere andre Lande, der ligge rundt omkring dem, er det den Opgave, vi have eller bør stille os? Men kunne vi ikke gjøre det, og er Formaålet et andet, saa maa ogsaa Midlerne indrettes anderledes. Det kan ikke gaa an, at vi opmuntre dette Land til at indrette sig, som om vi var en stor Krigsmagt, det kan ikke hjælpe, vi ere det ikke — den ulykkelige, den sørgelige Birkelighed taler derimod, og saa kan det ikke nytte at foregjøgle sig, at der er Noget at gjøre i den Retning her saaledes som i andre Lande, hos de store krigsførende Magter. Nu spørger jeg altsaa, hvad er Formaålet for Hærvæsenet og Forsvarsvæsenet i Danmark, saaledes som de Herrer tænke sig det? Her hørte jeg den Udtalelse af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), at han havde den Overbevisning, at, hvad der var tabt, skulde ikke ved nogen Bevilling af os kunne bringes tilbage, men efter det, der var foregaaet i den sidste Tid i Europa, skulde vi dog væbne os, fordi vi, dersom Noget angreb os, skulde tage Konsekventerne deraf. Jeg spørger: Spilkranden Konsekvent er der at tage deraf end den, at vi, som det en Gang er blevet sagt tidligere fra anden Side, kun have eet Formaal, det at falde med Ure? Jeg kommer derved til at tænke paa en Uttring af et tidligere Medlem her af Thinget, nemlig Oberst Eschering, som sagde: For et Folk er det hæderligere at leve uden Skam end at falde med Ure, og jeg har den Overbevisning, at en Folkerepresentation er uberettiget til at stille som sin Forudsætning, at Landets Forsvarsvæsen skal indrettes med den Tanke for Øie, at man skal aldeles gaa til Grunde og falde med Ure. Nei, vi skulle ikke puste os op til at være Andet, end hvad vi ere, saa er der ikke Tale om, at vi kunne lide nogen Banære. Det er kun dette Par Bemærkninger, jeg vilde gjøre med Hensyn til Uttringer, der ere fremkomne om Hærvæsenet. Dette Hærvæsen er en Kraftskade i hele Europa, der vil føre sine ulykkelige Følger med sig. Vi se, hvilke Banfælgeligheder man har i en os nær liggende Stat, fordi al Saft og Kraft drives ud af Alt, hvad der skulde være et Næringsmiddel for Folket, just ved de Udgifter, der gaa til Hærvæsenet. Kunne de saa endda have til Endemaal at skaffe sig andre Statterdere ved at tage andre Lande ind under sig, saa bliver der dog nogen Logik og Fornuft deri. Men hvilken Tanke kunne vi have derved? Kunne vi skaffe Noget til Gjengjæld, naar vi saaledes lade vort Land udmarves ved disse overdrevne Udgifter til Forsvarsvæsenet? Jeg skal nu ikke længer opholde mig ved dette, men tillade mig et Par Uttringer om den meget omtalte vestindiske Sag. Da jeg i sin Tid indbragte et Forslag om den Sag, gjorde jeg det med den Erklæring, at jeg fremsatte det efter